

Kronieken juli & augustus 2014

Elk jaar komt de stuurgroep begin juli, ergens, dit jaar is dat in de jeugdherberg van Maldegem, samen om het jaar te evalueren en het volgende jaar te plannen.

Op 11 juli komt een deel van de meditatiegroep naar de **Stiltedag** in het 'Cenakel' in de Burgstraat te Gent. Ik ben er niet bij maar Walter Van Wouwe heeft een impressie gestuurd:

'Het is ondertussen al de derde Stiltedag die we aanbieden. Dit jaar waren we met negen deelnemers. We hadden het Cenakel uitgekozen als stilteplek. Het is een sfeervolle ruimte die deel uitmaakt van het Rustpunt, het vormingscentrum van de Karmelieten. Een stiltedag heeft een eigen ritme. De basis zijn vier meditatiemomenten voorzien van een korte inleiding van een 25 minuten met enkel een mantra of gebedswoord dat je vriendelijk in stilte herhaalt als bondgenoot. Deze meditatiemomenten worden afgewisseld met korte wandelmeditaties en tijd voor jezelf. We nemen de maaltijd samen en ronden op het einde van de dag af met een open ronde waarin ieder wordt uitgenodigd om iets te delen wat zo'n dag met je doet. Het blijft verrassend dat samen stilte delen zo'n verbondenheid opbouwt. En je merkt dat in deze drukke tijden de stilte voor elke deelnemer iets te bieden heeft. Een helder inzicht, het loslaten van spanning en druk, het genieten van kleine dingen, de ervaring van je gedragen voelen, enz. Over een iets was iedereen het eens: dat deze dag zeker een vervolg zal krijgen. Bijzonder was ook dat een van de deelnemers geen echte ervaring had met meditatie maar zeker heeft kunnen genieten van zo'n dagje anders dan andere dagen. Een vakantiedag voor je ziel.'

Van 27 tot 31 juli hebben in Bad Honnef de **bezinningsdagen** voor de redemptoristen van de provincie Sint-Clemens plaats. De geassocieerden zijn er, en van de Effatastuurgroep zijn er vier vrijwilligers. Inleider is Marinus van de Berg over 'Verhalenderwijs ouder worden': hoe staan we in het verhaal van God met mensen? Odette stuurde mij een impressie (hartelijk bedankt!):

'Ik ben heel dankbaar om deze retraite te kunnen meemaken. Ik kende de naam van de spreker van zijn teksten rond rouw en afscheid nemen. Dus op naar Bad Honnef!

Op een schitterende manier neemt Marinus elke deelnemer mee in het verhaal dat hij wil brengen. Hij vertelt het heel spontaan, geen voordracht, geen spreekbeurt. Hij neemt ons verhalend mee op de weg van ons eigen leven, het leven met anderen ... De impulsen die hij geeft zijn beelden en verhalen van mensen die een richting kunnen aangeven. Hij houdt mij als het ware een spiegel voor om naar mijn leven en het ouder worden van anderen te kijken.

Telkens nodigt hij ons uit om mee te denken. Hij speelt ook in op gezegden en ervaringen van de deelnemers en vraagt steeds of zijn voorbeelden, vragen helder zijn.....

Ik sprokkelde een aantal uitspraken ...:

- de koffers zijn aan de overkant, is onze ziel ook toegekomen?
- een goede morgen opent de deur voor een nieuwe dag!
- een mens is niet open, een mens gaat open !
- meer weten, is minder oordelen!
- als iemand sterft in een gemeenschap is niet iedereen rouwig!
- nabestaanden zijn ook de bewaarders van de verhalen van de overledene en geven de verhalen door!
- de bijbel noemt hij "de kleine bibliotheek"
- het laatste woord over de mens is niet 'Amen'!

Op de laatste dag nodigde hij ons uit om de kruisweg van Jean-Luc Bonduau te bekijken als een metafoor voor mensen die lijden. Marinus schreef ook de teksten bij de 'Lijdensweg voor ongelooflijken'. De gebedsmomenten en de vieringen sloten naadloos aan bij de rode draad die liep doorheen de impulsen..... schitterend ! De sfeer was goed en de avonden rijkelijk gevuld !

Op 31 juli is er aansluitend de **provinciedag**, met de viering van de jubilarissen, een receptie en een feestelijke maaltijd.

Op 2/8 is er de eerste **Effataviering**. Ik ben er niet: een van mijn nichtjes trouwt kerkelijk, na zoveel jaar: wij zijn er graag bij! 'Vroeger hield ik alleen van je ogen, nu ook van de kraaienpootjes ernaast ...'

Maar er is toch iemand die een impressie van de viering heeft opgestuurd waarvoor dank:

'Chris verwelkomt het kleine groepje aanwezigen en bij gebrek aan kinderen worden de kaarsen aangestoken door volwassenen die zich 'jong van hart' voelen. Guido vertelt hoe zijn voorstelling van Jezus evolueerde, van het brave 'Jezuke' waarover zuster Gerarda in de tweede kleuterklas vertelde, over de rebelse Jezus die tekeergaat tegen huichelaars, tot Jezus als de nieuwe Mozes. Mozes zorgde in de woestijn voor eten voor het volk. Wij lezen uit het evangelie het verhaal van de vijf broden en de twee vissen. We leren Jezus kennen als een goede herder die ervoor zorgt dat de mensen voedsel krijgen. Er wordt gesproken over het Koninkrijk Gods. Wij worden uitgenodigd om dat verder op te bouwen, ook al is het al onder ons. In de voorbeden wordt gedankt voor de wijze en inspirerende gedachten die door Marinus van den Berg meegegeven werden op de retraite in Bad Honnef met als thema "Verhalenderwijs ouder worden".'

Op 8/8 is er alweer **repetitie voor het Effatakoor** toegespitst op de huwelijksviering op 14/8 en ons zingen in de gevangenis op 15/8. Inzingen met de dansliederen uit Israël en dan: liederen 25 (?) 'Een nieuw bruiloftslied', 83 'Marialied' en wees toch voorzichtig met die Maagd, zeker als het een heilige maagd is!, en 132 'Wees gegroet Maria' (geen creatieve dingen graag!), en heb je al opgemerkt dat er alleen in Vlaanderen (en natuurlijk in Congo) 'arme' zondaars zijn (of 'pauvres' pêcheurs) en overal elders gewoon 'zondaars'? We doen verder met 'This little light of mine', 207^E, 3, 41, O Happy Day (als slotlied) en misschien 'Amazing Grace', en 48 (de eerste strofe eenstemmig, de tweede alleen de vrouwen tweestemmig en de overige strofen vierstemmig: het zal mooi zijn!) Kies zelf maar wanneer we welk lied zullen zingen ...

Zaterdag 9/8: **Effataviering**. Bernadette verwelkomt de gemeenschap met een verwijzing naar het boekje dat we kregen op de Ontmoetingsdag, in te vullen met gedichten en spreuken: 'Open de deur voor een goede dag!'

Het evangelie van vandaag gaat verder, het is een vervolg op dat van verleden week (Matteüs 14, 22-33). Het evangelie gaat in feite over de brooddeling, niet over de broodvermenigvuldiging. Het is opvallend hoe Jezus het beeld van God wil duidelijk maken met het beeld van een maaltijd: brood, wijn, vissen, was Jezus misschien een Vlaming? Altijd gaat het over brood breken, wijn delen: wij worden steeds geholpen door dat beeld. Het zou wel gemakkelijk zijn te leven in een wereld zonder zorgen, zonder tegenslagen ..., maar het is niet zo! Nadat Gerd het evangelie heeft gelezen deelt Guido, omdat het vakantie is, een cadeautje uit: de tekst van het evangelie. Het valt op: nu moeten de leerlingen hun eigen weg gaan, Jezus gaat alleen de berg op; de leerlingen krijgen tegenwind: het meer kent wisselend weer, een storm kan plots opsteken ... ze raken in paniek en Jezus komt over de golven naar hen toe. Maar dat kan eigenlijk niet, dus is het een spook! Maar de boodschap blijft altijd dezelfde: "*Wees niet bang!*" Alleen Matteüs vertelt dit: Petrus wil dat ook kunnen en Jezus zegt hem: "*Kom!*" Er is dan geen enkel probleem, tot Petrus merkt dat er teveel tegenwind is. Maar dan krijgt Petrus een goede gedachte en hij bidt: "*Heer, redt mij!*" En Jezus vraagt hem: "*Waarom hebt gij getwijfeld?*" Voor Matteüs is er een verband met al wat ze hebben meegemaakt: alles ging goed tot Jezus stierf ... nu moeten ze alleen verder... of moeten ze opgeven? Matteüs zegt: twijfel niet ... en daarom zijn we hier bijeen, om elkaar te helpen, om te doen wat hij gezegd heeft: brood delen, de beker drinken ... en hopen dat de storm stilt!

Het geschenkje dat Guido uitdeelde, geeft op de keerzijde een kopie van een litho van een Duitse kunstenaar, Ernst Alt, die bij het evangelie past. De centrale figuur is Petrus: als gij het kunt, dan doe ik het ook! Hoe reageren de anderen in de boot, en bij wie voel ik mij thuis? Bij de man rechts die denkt: ik zal maar uit de buurt blijven, dat ziet er gevaarlijk uit! Of bij de man ernaast die reageert: blijf in de boot, laat je niet doen! Of bij de derde die op zichzelf terugplooit en het niet meer wil zien? Of bij een vierde die verstijft, die niet meer weet wat doen: je moet wel gek, je moet wel dom zijn! Of met die laatste, die denkt: met bidden los ik het wel op ... maar dat lukt ook niet! Of zit ik liever gewoon in de boot?

Wij hebben gedankt voor de vele momenten dat we moed en vertrouwen nodig hadden ... en kregen. Wij blijven verbonden met wie in Israël, in Gaza, in Syrië, in Oekraïne tegenwind krijgen en we hebben gebeden voor de broeders in Irak, dat ze de moed niet verliezen.

Op 14/8 is het feest in Effata want het koor zingt de **huwelijksviering van Filip en Eveline**. Hun kinderen Luna en Suzy werden hier gedoopt, maar vandaag gebeurt het ernstige werk: huwen! Filip zit er wat verbaasd bij en hij kijkt nu en dan naar zijn mooie Eveline ... Guido verwelkomt iedereen, in de kerk die zo mooi versierd is door Lut: we gaan de trouwers toch niet alleen laten zitten! Dus iedereen bijschuiven, dan zingen wij het intredelied: het bruiloftslied. Ook Filip heet iedereen welkom op de plaats waar hun kinderen zijn gedoopt, waar mensen zich inzetten in goedhartig en enthousiast geloof. Aangezien het een belangrijk werk is, beginnen we met een kruisje met wijwater, zo werd het vroeger toch gezegd! Sabine leest de bede om vergeving: "Het spijt me, je had gelijk!", "Dat heb je goed gedaan!", "Ik hou van jou!", "Wat vind jij?", "Dank je!", tot het belangrijkste woord, alleen, "Wij!" (niet meer ik ben ik en jij bent jij, maar nu is het 'wij!'). Luna leest de eerste lezing en de andere kinderen beelden die lezing uit met kaarsjes, die dan allemaal weer aangaan. Wij zingen van 'This little light of mine', met de kinderen!

Kathleen leest het evangelie (Marcus 10, 1-10) dat gaat over mensen die willen trouwen. Het klinkt nogal raar want het gaat hoofzakelijk over een man die zijn vrouw wil verstoppen. Neen, zegt Jezus, om de hardheid van uw hart heeft Mozes dat voorgeschreven! Een celibetair zou hierover beter zwijgen, denken sommigen, want hoe weet die dat allemaal? Of zou hij niet beter zijn mond houden? Maar het is toch duidelijk: een man moet zijn vader en moeder verlaten (voor een vrouw werd dat als héél normaal gevonden!), een man gaat dus weg bij zijn ouders en gaat bij zijn vrouw én daar mag geen mens tussenkomen; het wordt: wij twee tegen de rest van de wereld! Niemand mag er tussenkomen want zij hebben voor elkaar gekozen: Wat God heeft verbonden, dat scheidde de mens niet ... Eveline en Filip spreken hun eigen trouwbelofte uit: het zijn net twee egels, heel dicht doet pijn, te ver heb je geen warmte van elkaar! Ze wisselen ringen uit, krijgen een welgemeend applaus, ze ontsteken de huwelijkskaars. Allemaal samen spreken we de zegen uit over dit huwelijk mét hun kinderen en allen die ze ontmoeten. Wij zingen 'An Irish Blessing' voor hen!

Wij hebben gebeden voor het geluk en de liefde van Filip en Eveline, voor hun ouders en grootouders, voor hen die er helaas niet meer bij kunnen zijn, en voor een wereld zonder oorlog, waar mensen in vrede samen leven. Noor heeft gedankt met een lezing over een boom, een afgesneden tak, een man met een fluit: *"Ik zing voortaan mijn eigen lied! Ik dank het aan jou!"* Eveline dankt, Amélie kruipt achter de kleurrijke doeken achter het altaar, laat haar doen! Filip en Eveline hebben gezorgd voor een glaasje, buiten, het weer valt mee: O Happy Day!

15/8: zingen in de gevangenis op Maria-Tenhemelopneming. Het duurt allemaal wat lang, Rita mag zelfs niet binnen omdat ze niet op de lijst staat ... Na een lange afwezigheid (hij is zwaar ziek geweest door een hartinfarct, en is dus ook wat vermagerd) gaat Guido van Hoye, de aalmoezenier van de gevangenis van Dendermonde, voor. In zijn homilie zegt die Guido dat de Kerk stil staat bij de moeder van Jezus, voor wie het leven gans anders werd dan wat ze zich als jong meisje had voorgesteld. Maar Maria is ook de moeder van alle gevangenen, schuldigen en onschuldigen, zeker van hen die nooit moederliefde hebben gekend ...

Effataviering op 16/8. Johan VH verwelkomt de gemeenschap én in het Engels onze bezoeker uit Thailand. Ook Erwin en zijn vrouw Tina en hun dochttertje Noor zijn hier, samen met Ilse en Jade, om inlichtingen over de plechtige communie (en het vormsel) in deze gemeenschap.

Op het laatste ogenblik (rond Gent zijn ze overal aan het werken!) komt pater Gaston binnen met de icoon van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand en de grote kaars die overal in de provincie rondgaat en nu van Essen komt. Ook bij de redemptoristen wordt de vraag gesteld: *"Wat moeten wij doen om meer roepingen te hebben"*. Een mogelijk antwoord is: *"Niets, hier bij Effata is er geen probleem, er zijn roepingen genoeg, tenzij als je wilt dat het gaat om celibataire mannen!"* Trouwens: sedert Vaticanum II is het alleen nodig dat de Blijde Boodschap doorgaat! Blijkbaar is

een commissie, die zich met de roepingen moest bezighouden, weer 'opgeborreld', want de vragen komen weer: *"Hebben wij roepingen nodig?" "Ja!" "Veel?" "Ja, er moet veel volk toetreden, maar dat zeggen en ervoor bidden helpt weinig!"* Blijkbaar hebben weinigen een schouderklopje ter aanmoediging gekregen, anders zouden er meer gegadigden zijn!

Maar belangrijk is dat de Blijde Boodschap rondgaat en dat ze beleefd wordt; zoals op het gedachtenisprentje van Guido staat: Mensen zijn het meest gelukkig als ze doen wat in het evangelie staat! Het blijft voor ons mensen een zichtbaar en tastbaar gegeven dat wij geroepen zijn! Niet om een omhaling te doen, die brengt toch niet veel op. Maar wel iets doen om iets terug te doen: bijvoorbeeld afwassen, voor de bloemen zorgen, als gemeenschap leven, oproepen tot zorg in deze verhardende wereld, oproepen tot vergeving, tot herbeginnen, ook als mensen zware fouten hebben gemaakt.

Wat zegt het evangelie over die roepingen? (Matteüs 15, 21-28) Twee korte gedachten. De apostelen bevinden zich nu in het 'buitenland' (in de streek van Tyrus en Sidon, nu Libanon!). Iemand, een Kananeese vrouw, komt hen lastigvallen. *"Laat ons gerust"* denken wij dan, dat gebeurt veel, Jezus zegt hetzelfde: *"Ik ben gestuurd naar de kinderen van Israël! Gij zijt daar niet bij!"* In feite zegt hij heel wat anders: *"Ik ben niet gestuurd voor mijn groepje, maar voor iedereen, wij mogen ons niet opsluiten, maar de boodschap moet doorgaan, mensen moeten opengaan!"* Zoals een boer die gras zaait, wijduit werpt, desnoods ook bij een ander, zo moet Jezus de boodschap brengen voor iedereen, ook voor niet-joden (denk eraan dat Matteüs hier schrijft voor zijn gemeenschap!). Dan is er veel toekomst voor de mensen van goede wil en dáár is het Jezus om te doen!

Na de bezinning hebben wij gebeden, en bidt met ons mee: voor een pater die vertrokken is naar Noord Irak, voor de opruiming van Bloemenstad en al die mensen die geholpen hebben om aan kinderen een mooie vakantie te geven, en voor het gebed van iemand die het niet zo goed kan formuleren. Wij hebben gedankt omdat we 'geroepen' zijn om naar Effata te komen, voor alle steun en hulp uit Effata in een zeer zware periode.

Om op die roepingen terug te keren: er zullen altijd computerspecialisten nodig zijn als het moeilijk gaat, als er een defect is, ..., maar of het mannelijke celibatairen moeten zijn, dat is een andere vraag!

Na de viering: koffie drinken, praten en luisteren (ja, dat moet ook kunnen) over oorontstekingen, bacteriën en dingen die we achter ons moeten laten!

22/8 Koorrepetitie: we hebben goed gezongen voor de huwelijksmis én in de gevangenis! Je ziet dat de vakantie op zijn einde loopt: er zijn maar drie tenoren ... Toch wordt het een goede repetitie: we herhalen en leren bij: liederen nrs.7, dan storten we ons op 29, 43 (eerst per stem, dan gewoon zingen, stil zingen, neuriën, gewoon zingen), 44 (rusten zijn er om te rusten, daarom heten ze zo!), 48 (ik zing mee met de bassen!), 57 (vierstemmig, maar voorlopig beperkt tot sopranen en alten), 73 (kanon) en 113 (O Bella mia Speranza, tweestemmig, je moet wel opletten!).

23/8 Effataviering. Père Charles, een Congolese redemptorist uit de Bakongo is op bezoek. Chrisje verwelkomt de gemeenschap, pater Gaston, broeder Willy en père Charles. Met de eerste zin van het evangelie (Matteüs 16, 13-20) zijn we samen met hen die de reis naar Israël deden, terug in dat land, in de streek van Caesarea Philippi, in het noorden niet ver van de bron van de Jordaan, ten zuidwesten van de berg Hermon, aan een bron en een grot. Zo kennen we Caesarea Maritima aan de kust en Caesarea Philippi. Op zo'n plek komen er mensen, verwonderd dat er water uit de grond komt en dat het water blijft stromen; dat water is leven brengend, er komt een restaurantje, er komen kramen, bijgeloof maakt er een bijzondere plaats van! Overal waar water uit de grond komt, er een bron is, verrijzen er abdijen of kerken: ook Caesarea Philippi is zo ontstaan aan een bron

Jezus komt daar ook, hij blijft ver van de tempel van Augustus, en stelt daar de dubbele vraag aan zijn leerlingen: *"Wie is de mensenzoon volgens de mensen? En wie zeggen jullie dat ik ben?"* Stelt Jezus die vraag omdat hij zijn leerlingen op de proef wil stellen? Maar neen! Wel vraagt hij: *"Wie ben ik, waar ben ik mee bezig?"* Dus is zijn vraag aan zijn leerlingen én aan ons: *"Wat denken jullie*

echt hierover?” Als ik wil weten wie ik ben, moet ik er rekening mee houden dat anderen ook een idee over het antwoord hebben. Een voorbeeld: iemand die het zicht verliest, is vermoedelijk minder spijtig over het feit dat krantenlezen onmogelijk wordt, dat televisiekijken en boekenlezen achteruit gaat, maar wel over het feit dat in de spiegel kijken onmogelijk wordt om te zien hoe je er uit ziet, of je goed gekleed zijn ... wat gaan de mensen denken ... Het is dus belangrijk wat jezelf denkt, maar óók wat de anderen denken! Dus vraagt Jezus: wat zeggen de mensen van mij? Het antwoord van de leerlingen is dus zeer belangrijk, maar nog belangrijker is wat Petrus (weer hij!) zegt: *“De Messias!”* Stel je voor: in het noorden van Israël, lopen een dertiental armoezaaiers, in de omgeving van de prachtige stad Caesarea Philippi en een van hen zegt tegen de andere: *“Gij zijt de Messias!”* Het koninkrijk Gods beslist dus niet waar het geld en de macht is, in abdijen of grote kerken, wel is het koninkrijk Gods daar waar mensen hun best doen, in Lotenhulle, in Smeerebbe-Vloerzegem, ...

Wij hebben gebeden voor het goede, sociale werk van père Charles, wij hebben geluisterd naar de goede wensen voor ons en voor de gemeenschap van Bea en Fien, wij hebben gebeden voor het Rijk Gods dat ver weg lijkt als we de gruwel zien in de wereld vandaag, wij hebben gebeden dat wij de moed niet verliezen, ook als wij zien wat mensen elkaar aandoen. Na de viering komen wij samen in de Effata zaal, genieten van wat de jarige Nicole meebracht, luisteren naar wat uitleg over wat père Charles verwezenlijkt en hem een welgemeend applaus toezenden.

De laatste Effataviering van de maand op 30/8: Maria verwelkomt de gemeenschap met een tekst van Chris Gelaude: durven beginnen waar anderen ophouden!

Als we straks allemaal rond de tafel staan, na het delen van brood en wijn, zal Guido zeggen: *“Laat ons bidden zoals Jezus ons dat heeft geleerd ...”* Verwonderlijk, want eerst hebben we woorden gebruikt van anderen, van taalspecialisten, zoals in het begin van deze viering, en nu plots is er iets met Jezus' woorden zelf! Nu is het Jezus die aan het woord komt! Wij zijn wel mensen van het jaar 2014, wij weten dat er twee versies zijn: één in het evangelie volgens Matteüs, een langere versie en één kortere in het evangelie volgens Lucas ... En uw kronieken-schrijver was er niet bij om te zeggen welke versie Jezus uitgesproken heeft!

Het gebed dat Jezus ons geleerd heeft, hebben we geleerd van toen we klein waren. Maar in Nederland leerde men een eigen versie, kwestie van vertaling, het gaat zelf zo ver dat vóór dit gebed gebeden wordt, men zegt dat ieder het in zijn eigen taal mag bidden ... Sommige zinnen zijn wel identiek, maar vanaf de woorden 'schulden en schuldenaren tot ... bekeringen' zijn ze verschillend, te wijten aan vertalingen (denk aan traduttori, traditori: een vertaler is een bedrieger!)! Maar wat is de beste vertaling? In Vlaanderen zeggen wij: Geheiligd zij uw naam; in Nederland: Uw naam worde geheiligd! En de tekst in het evangelie is nog eens anders! Zie naar de langere versie in Matteüs 6, 7-15, het evangelie van vandaag, maar ook bij Lucas (Hoofdstuk 11, verzen 1 tot 4, de kortere versie). Op vraag van Jezus leren ze bidden, er was dus geen chroniqueur die alles opschreef, bij. De grondlijnen zijn wel dezelfde, maar de vertaling is anders!

In het begin van de jaren zeventig werd een beslissing genomen om alle teksten eenvormig in het Nederlands te vertalen; Vlaamse en Nederlandse theologen zetten zich samen, maar voor het 'Onze Vader' is het hen niet gelukt een eenvormige tekst te maken. Een commissie zocht naar die eenvormige, gemeenschappelijke tekst, en na veertig (!) jaar, onlangs, lukte het en is de nieuwe tekst verschenen. We mogen hem wel nog niet gebruiken, hij is wel gepubliceerd, maar moet nog voorzien worden van een verklaring der bisschoppen! Het is een goede combinatie en gelukkig zijn de 'bekeringen' er uit en vervangen door 'beproevingen'. En voor wie het wil weten: een 'bekoring' is géén 'bekeuring'!

Is het God die ons in beproeving brengt? Zeker brengt Hij ons niet in bekoring! Maar Jezus bedoelde: laat ons voor één keer niet te katholiek zijn, niet gehaast leven, van hier naar daar lopen, zijn onze spullen in orde?, mogen we eens te snel rijden?, leidt ons niet in beproeving om dat te doen!

Wij hebben gebeden voor een familielid dat geopereerd wordt en we bedenken haar met een 'Onze Vader', we bidden voor de kinderen en jongeren die maandag een nieuw schooljaar

beginnen en voor hun begeleiders, we bidden voor vrede in de wereld, vul zelf maar in 'waar'!
Volgende week komt alles op kruissnelheid ...

Dan is er koffie, thee of iets sterkers, met allerlei te snoepen omdat er weeral verjaardagen waren!

Kennen jullie Sol Gabetta, ze speelt wondervol cello. Ze is geboren in 1981, is van Argentijnse nationaliteit, van Frans-Russische afkomst en woont nu in Zwitserland. Voor het ogenblik speelt een van haar cd's, prachtige barokmuziek van Zani, Vivaldi, Platti en Chelleri. Voor mij is ze even goed als Jacqueline Mary du Pré, een Britse celliste (geboren 1945, gestorven aan MS in 1987). Ze was gehuwd met Daniël Barenboim.

Wouter, zondag 31 augustus 2014